

въртятъ различни народи, особено дубровничанитѣ. София се намира на половинъ день пътъ отъ Балкана, заобиколена е отъ едно много широко поле и има подъ себе си 300 села, отъ които 260 сж християнски, а 40 турски“.

Освѣтъ описанията, които сега приведохъ, Павелъ Джорджичъ е далъ въ своята записка нѣкои наставления на княза Стефана, отъ които се вижда, че сѣвернитѣ българи сж имали извѣстно самосъзнание и достоинство, че можали да проявяватъ още себе си и да взематъ тая или оная страна, споредъ обстоятелствата и споредъ интереса имъ. Тѣй, Павелъ Джорджичъ съвѣтва Трансилванския князь Стефана да заповѣда на капитанитѣ и на солдатитѣ си, като влѣзатъ въ българскитѣ области да се отнасятъ много мирно и деликатно съ Българитѣ, защото въ противенъ случай могатъ да произлѣзатъ лоши сетини. Ето собственитѣ му думи: „При всичко че Българитѣ очакватъ съ нетѣрпѣние християнската войска и сж готови да ѝ помогнатъ, нъ ако тая войска захване да се отнася къмъ тѣхъ грубо, да ги граби, да ги оскърбява и да имъ прави разни пакости, то тѣ могатъ да се обърнатъ срѣщу нея и да захванатъ да помагатъ на турцитѣ. Въ такъвъ случай тѣ (българитѣ) могатъ да завзематъ балканскитѣ проходи и горскитѣ пѣтища и да ги завардятъ, до дѣто пристигне турска войска, та да ѝ ги прѣдадатъ и чрѣзъ това да улеснятъ влизането ѝ въ България“.

При всичкитѣ обѣщания, които князь